

Úvod.

Připadám si trochu jako ve všech těch filmech a seriálech o spisovatelích. Sedím u tabletu, napsala jsem slovo úvod, za ním signifikantní tečku, a přede mnou je velká bílá stránka. V příbězích v televizi nebo v kině se v tomhle okamžiku stane jedna ze dvou věcí. Buď se tvůrce u klávesnice rozepíše a řádky se začnou rychle plnit spoustou myšlenek a příběhů, nebo se spisovatel trápí, souží a hledá inspiraci. Já mám vcelku štěstí, že o inspiraci není na cestách nouze, a zvlášť v Jižní Americe ne. Stačí to nějak poskládat s hlavou na začátku a patou na konci. Jestli tohle čtete, tak se mi to pravděpodobně podařilo dát dohromady i se všemi důležitými orgány mezi tou hlavou a patou.

Cesta, o které vám chci povyprávět, směřovala do zemí Jižní Ameriky, do Kolumbie, Ekvádoru a odtamtud přes Peru do Bolívie, což jsou z mého současného pohledu jedny z nejzajímavějších míst na naší planetě. Udělalo by mi radost, kdyby moje povídání nadchlo víc lidí k plnění jejich snů a k cestám do zemí, do kterých je to láká. Ono totiž cestování není zas tak velká věda, prostě si koupíte letenku, sednete si k počítači a naplánujete si, co byste chtěli v cílové destinaci vidět, zažít nebo vyzkoušet. Tím vám vznikne hrubá kostra vašeho dobrodružství a o nezapomenutelné zážitky z těch míst a akční chvíle se už pak postará cestovatelská náhoda. A je vlastně jedno, jestli se vydáte na Slovensko nebo do Jižní Ameriky, princip je pořád stejný.

Tahle knížka vznikala primárně jako deník, písmenka, která se chystáte přelouskat, jsem psala v hotelích, na plážích, v autobusech, při čekání na jídlo, na kafe nebo na teplou sprchu. Doma jsem je už jenom upravovala, doplňovala a dávala jim nějakou štábní kulturu, jak by řekla moje babička. Zpětně, při pročitání těch řádků, jsem se v duchu vracela na všechna místa a prožívala snad každý krok a pocit znovu. Upřímně doufám, že se mi podařilo aspoň zlomek toho všeho do svojí první knížky dostat. Přála bych si, abyste se právě teď se mnou vypravili na svou vlastní malou výpravu do Jižní Ameriky a odnesli si aspoň část toho pocitu, který jsem si přivezla já.

První kapitola: Kde má žížala konec

Jak se tak člověku stane, že se vypraví na dva měsíce do Jižní Ameriky? Já měla obrovské štěstí, že se mi hezky potkaly všechny okolnosti. Šance, že budete mít v jednu chvíli rozumné množství peněz, žádné závazky a dost času, není zrovna velká. Mně se to v jednom okamžiku takhle stalo. Skončila jsem v práci, končila mi smlouva v podnájmu a díky předchozím dvanácti letům slušné kariérní dřiny a zároveň rozvodu jsem měla i nějakou tu korunu navíc. Když se vám stane něco takového, řešíte velkou spoustu variant. Rozumné by asi bylo peníze investovat do něčeho hmotného, vzít si hypotéku nebo koupit pořádné auto (nechápejte to špatně, já svoji Fabii jménem Ďáblík miluju nade všechno), udělat radost sobě a rodině, dát si pár týdnů pauzu a pak nastoupit do práce a pokračovat v životě dál. Neříkám, že jsem o tom neuvažovala. Jenže pak převládla myšlenka, že taková příležitost už se nemusí opakovat a na auto, byt nebo další tyhle zbytečné vymoženosti se dá našetřit vždycky. Skutečnou radost mi ale udělá pořádné dobrodružství.

A ano, těch pár lidí s názorem, že utíkám od reality, od pokaženého manželství a nepříjemných pocitů, mělo taky trochu pravdu. Na takhle velké změny v životě je podle mého názoru stavěný málokdo, a když už se to semele, vyrovná se s tím každý po svém a jak nejlíp umí. Já se jednoduše rozhodla strávit nějaký čas touláním se po Jižní Americe. Měla jsem štěstí, že můj v té době nový přítel byl ochotný chodit s batohem na zádech přírodou, což mě vždycky trochu lákalo i děsilo, a chtěla jsem si to vyzkoušet. Považuji takový způsob cestování za ten nejryzejší, protože nemusíte moc řešit a můžete si dovolit žít naprosto svobodně a podle aktuální nálady a stavu mysli. Trochu mě samozřejmě inspiroval i Jan Rendl svou knížkou *10 000 kilometrů pěšky Jižní Amerikou*, i když on to vzal na můj vkus až moc z gruntu. Má můj nehynoucí obdiv, ale jeho styl by byl na mě moc, to jsem si při plánování plně uvědomovala. On fakt jenom pochodoval s batohem na zádech napříč kontinentem a spal ve stanu. Já to chtěla přece jen trochu míň na punk.

Ted' mi dochází, že už jste se mnou při čtení strávili nějakou tu minutu, a vlastně úplně nevíte, s kým máte tu čest. Ahoj, jmenuju se Adéla a jsem nenapravitelný cestovatel. (Ted' je ta chvíle, kdy byste měli nahlas říct „Ahoj Adélo.“) Narodila jsem se a vyrůstala v Turnově, neplést s Trutnovem — Turnov je to město v Českém ráji nedaleko od Liberce. V Brně jsem pak vystudovala žurnalistiku, po škole jsem se tak nějak někde pracovala, až jsem začala úplně mimo svůj obor a asi sedm let jsem se spokojeně živila potápěním, z toho poměrně velkou a intenzivní část jako instruktorka. Cestování mě bavilo odjakživa, díky mému prvnímu chlapovi a jeho zaměstnání jsem mohla strávit několik měsíců v zemích jako Bulharsko, Švédsko, ale taky v Izraeli, v malém městě Aškelon kousek od pásma Gazy. Jako delegátka s cestovkou přes eurovíkendy jsem později projela evropská města a s potápěním se mi otevřely možnosti vypravovat se do zemí jako Egypt, Thajsko, Omán a po Evropě na Maltu, Kanárské ostrovy, do Francie a všude možně mezi tím. Ale upřímně — i cesta na jižní Moravu nebo do penzionu v Jizerských horách mě dovede nadchnout. Doma prostě dlouho spokojená nevydržím, ale ráda se domů vracím.

Jsem blondýna každým coulem, velmi nešikovný tvor, takový slon v porcelánu. Spousta lidí by určitě tvrdila, že jsem pěkně paličatá a netrpělivá, a já bych asi neměla pádný protiargument. Víc o mně se, myslím, dozvíte hlavně z dalších řádků, které se mnou strávíte.

Už jsem naznačila, že part'áka mi na téhle cestě dělal v té době můj relativně nový přítel Dan. Seznámili jsme se přes potápění — on mi jednoho dne nakráčel do kanceláře v našem potápěčském centru a suverénně prohlásil, že by si rád udělal kurz, ale že chce, aby jeho instruktorkou byla holka. Později mi vysvětlil, že vzhledem ke své práci vojáka se vídá neustále jenom s klukama a že už jich měl plné zuby. Prý v tom nebyl žádný skrytý úmysl a nečekal nic jiného, než že prostě pro jednu nebude trávit čas jenom v mužském kolektivu. Jako jo, asi mu to věřím.

No a světe div se — holek instruktorek, zvláště v Česku, zrovna moc není. V našem potápěčském centru jsem byla jenom já, takže jsem s Danem ten kurz udělala. A pak další a další a pak byl trochu

chaos, protože můj rozvod a tak — telenovelu z toho dělat nebudu, má to být cestovatelská knížka. Prostě jsme tak nějak byli spolu a zamilovaní. Před odjezdem na tu naši velkou cestu jsme se znali zhruba rok. V době, kdy tohle vychází už spolu ale nejsme.

Něco málo o něm: Dan strávil devět let v armádě a protože o tom s cizími lidmi úplně nemluví, nebudu o tom víc psát ani já. Kdybyste se s ním někdy potkali a chtěli vědět víc, tak velká spousta ginu s tonikem nebo Jack Daniel's dělá z tohohle dost uzavřeného kluka poměrně společenského tvora. Ale žádné množství alkoholu nezaručí, že by se vám rozpovídal o své práci — na to asi existuje nějaká tajná kombinace faktorů, kterou jsem nikdy nerozklíčovala. Dan je super kluk do nepohody, s ničím se moc nepatlá, nic ho nerozhodí. Dost jsme spolu jezdili po výletech na hory, za potápěním, jeho obytnou dodávkou do Rakouska na ferraty i na lyže a tak. Je mimo jiné instruktor lezení a horolezec, prostě takový ten outdoorový týpek se vším všudy.

Kdybyste nás s Danem spojili do jednoho člověka, tak to bude ideální exemplář na takové dvouměsíční dobrodružství v Jižní Americe. Já mám zkušenosti s plánováním, zařizováním, domlouváním a uskutečňováním dovolených na vlastní pěst. Nikdy jsem ale neměla potřebu přežívat venku za deště a zimy — hotel to vždycky jistil. Na to ale tentokrát nebude rozpočet. Nejsem žádná princezna, výzvy mě baví. Jen si nejsem jistá, jestli je tohle výzva, nebo cesta do pekla. Dan je naopak dost zběhlý ve stanování, spaní pod širákem, fungování v divoké přírodě i za deště a zimy. Umí rozdělat oheň, i když je všechno dřevo mokré, nemá problém ujít s hodně těžkým batohem hodně kilometrů. Nemá ale moc zkušeností s neorganizovaným cestováním do zahraničí, nebyl v zemích, kde to chce trochu punkového ducha, odvahy a štěstí pro přežití. Tudíž má ještě o trochu menší představu o tom, co ho čeká.

Co si budeme povídat — výchozí pozici z hlediska šancí na přežití má Dan o něco lepší. On je taky na téhle výpravě o něco důležitější. Dan je profesionální fotograf a už je na čase, aby prorazil do velkého světa slavných tvůrců. Proto je v plánu hlavně přivést spoustu fotek.

Nezbytné formality máme, myslím, za sebou, tak teď teda k tomu cestování. Už máte asi představu, že nějaké výlety a dobrodružství jsem v minulosti podnikla, přesto jsem věděla, že si musím udělat nějaký průzkum, kam se to vlastně chystám. Nedávno jsem slyšela podcast s nějakým dobrodruhem, který vyprávěl, jak si nic moc dopředu nezjišťuje, že to prostě nechává plynout, a pak mluvil o děsivých situacích, jako že se ocitl, tuším, ve Venezuele totálně bez peněz a měl dost problémů k nim přijít. Rozhodně bych nechtěla, aby to vyznělo, že ho odsuzuju, a zrovna u něj věřím, že to tak fakt má a že mu to vychází, protože má už spoustu cestovatelských zkušeností a umí si poradit díky tomu, co už zažil předtím. Cestování je kouzelné právě v tom, že si můžete zvolit míru připravenosti a prostor pro překvapení. Bojím se ale, že právě z toho pak vznikají situace, ve kterých lidé zbytečně přeceňují svoje schopnosti a vystavují se nebezpečí. Když se to stane v Evropě, vem to čert. Když máte dobré pojištění, tak vám tu záchranu ještě někdo zaplatí. Ale vydat se do zemí, kde nejsou na blbé nápady nás Evropanů zase tolik zvědaví, to už zavání zbytečně velkým průšvihem.

Z mého pohledu je velký rozdíl mezi tím se pečlivě připravit a tím nechat si ujít možnost udělat si vlastní názor. Takže i když možná můj přístup bude vypadat jako velmi nekoordinovaný chaos, věřte, že na ty nejdůležitější věci nedlabu.

Žádná země, kterou jsem kdy navštívila, nebyla taková, jakou jsem si ji představovala. Když jsme odlétali na Kubu, všichni nás varovali před cestováním autem na vlastní pěst — prý tam jsou všude kontroly na silnicích a auta nespolehlivá, navigace nefunguje a je to celkově nebezpečná země. Nic z toho jsme nezažili, vlastně přesně naopak. Při plánování dvou týdnů v Keni jsme se naopak neměli bát ve větších městech, přitom v Mombase jsme se necítili bezpečně ani trochu a doteď jsem přesvědčená, že nám tam život zachránil místní turistický průvodce placený vládou, který nás

úplnou náhodou odchytil na ulici. Proto si myslím, že by si člověk měl zjistit co nejvíc informací dopředu, ale nebrat nic z toho jako dogma.

Abych přiznala barvu — začínala jsem tentokrát při přípravách s tím, že jsem si nejprve zjišťovala, jaké přesně země v té mojí vysněné Jižní Americe leží. Upřímně jsem si do naší cesty nedokázala vůbec srovnat, jestli třeba Guatemala leží někde u Kolumbie a s čím přesně sousedí Chile. Můj první průzkum tedy směřoval ke zjištění, že na severu kontinentu je právě Kolumbie, která sousedí s Venezuelou. A jak posunujete prstem po mapě na jih po západním pobřeží, je tam Ekvádor, Peru, Bolívie a Chile. Taky jsem poměrně rychle zjistila, že právě taková trasa dává největší smysl — mezi těmito zeměmi a východnějšími státy leží neprostupný prales a zřejmě by bylo nutné tam přeletět, což se mi úplně nechtělo. Brazílii tak budu muset nechat na příště. Nějak jsme tušili, že v našem cíli nebude úplně draho, že se tam dá chodit s batohem po přírodě a že tam bude rozumné počasí i v tuhle roční dobu. O moc víc informací jsme do startu neměli.

Oproti předchozímu cestování měl tenhle výlet pro mě navíc dvě velké novinky. Nikdy dřív jsem necestovala bez auta — vždycky jsme si hned na letišti půjčovali auto a většinou jsme ho vraceli zase až při odletu. Tentokrát není auto v plánu vůbec, budeme se přemísťovat výhradně místní hromadnou dopravou nebo po svých. A taky jsem nikdy nechodila s velkým batohem dál než na to zmíněné letiště, ale k tomu se ještě dostanu.

Když jsem si teda zjistila, o jakých zemích to sním, přešla jsem na webové stránky ministerstev zahraničí, abych se dozvěděla víc o bezpečnosti na jejich území. Země Jižní Ameriky mají velmi různorodou pověst co do bezpečnosti, člověk se o nich dočte a dozví spoustu informací, často protichůdných, ale přece jen je potřeba se nějak smířit s tím, že to není úplně bezpečný region a leccos se tam může lehce zvrtnout. Navíc je to část světa, se kterou jsem do naší cesty neměla zkušeností ani co by se za zarostlý nehet u nohy vešlo, a podle všeho to nejsou místa podobná vůbec ničemu z toho, co jsem doteď zažila. Proto bylo plánování poněkud na vodě a pocity z příprav často na víně — kvůli uklidnění nervů.

Špatné bylo, že informace na internetu se hodně lišily. Začal trochu kolotoč emocí, protože to vypadalo, jako by se občany západních civilizovaných zemí všichni snažili odradit. Úplně jsem nebyla vnitřně smířená s tím, co se psalo na stránkách českého ministerstva zahraničí — byly hrozně přísně negativní — a tak jsem rozšířila svůj zájem na doporučení Spojených států a Velké Británie. Z logických důvodů — umím totiž anglicky, tak se mi jejich informace louskaly nejlíp. No a žádná sláva. Nikdo nepsal, co jsem hledala, totiž něco jako „Jsou to super bezpečné země, kupte letenku a jeďte si to užít.“ Asi se to dalo čekat, ale psalo se tam dost o problémech s kriminalitou, únosy, pašování drog a dalších věcech, které by člověk úplně potkat nechtěl.

Druhá kapitola: Jo a sandále nemám

Ještě pořád mi občas probleskne myšlenka, jestli je to dobrý nápad. Třeba dneska jsem vyrazila běhat, že jako začnu trénovat na ty pochody jihoamerickou přírodou. Zhruba po kilometru jsem přešla do rychlé chůze. V Praze bylo příšerné dusno a já to prostě nedávala. Po dalších pěti kilometrech mi i ta rychlá chůze přišla dost na umření. Nejsem jako úplně lemra, asi mi to dneska nesedlo. Poslední čtyři dny jsem strávila v sedle motorčky, mých prvních tisíc kilometrů. Pan učitel v autoškolě říkal, že i jízda na motorce je docela náročná fyzická aktivita, tak třeba to bylo tím. Jo a možná nebyl nejlepší nápad si dát k obědu chleba s máslem a medem a hrnek mléka, když mi pečivo a mléčné výrobky nedělají úplně dobře. S těmito výmluvami jsem se doplazila domů a začala jsem dělat něco užitečného, totiž začala jsem psát tuhle kapitolu.

V plánování jsem poměrně postoupila, teď mi například dělá starosti hromadná doprava. Pro upřesnění je potřeba říct, že nejsem velkým fanouškem takové přepravy ani v Česku a v Jižní Americe jsem si to nedokázala představit vůbec. Smrad, hluk a spousty lidí namačkaných v jednom malém prostoru jsou jedna věc. Jsem dobrodruh, to dám. Ale jak to tam vůbec funguje? Jak budeme hledat zastávky? Jak zjistíme, v kolik a kam co jede? Nedovedu ani říct, kolik času jsem strávila pročítáním článků a koukáním na videa o autobusech ve městech a mezi městy v Jižní Americe. Znervózňovalo mě, že vlastně všude říkali to samé. Přijdete, sednete do autobusu a jedete. Nic komplikovaného. Jízdní řády neexistují, ceník mají jenom občas a cílová destinace se mění za pochodu. Trošičku mě uklidňovalo, že na velké vzdálenosti se dají lístky koupit online a na konkrétní čas. Přehlednosti pomáhá taky to, že nic jiného než autobusy tam nejezdí. Žádné vlaky, žádné tramvaje, metro už vůbec ne. Taxíky a autobusy. Jo a taky se prý dá stopovat. Často se stopují právě ty autobusy. Paráda. Víceméně tedy se dá říct, že hodiny a hodiny strávené vyhledáváním na internetu na tohle téma byly naprosto k ničemu, neuklidnilo mě to ani za mák.

Pak je tu ještě ten drobný detail, že ani jeden neumíme kváknout španělsky, na to jsme doteď nějak odmítali myslet. Přece angličtina vládne světu. Houby. A je čas si to připustit, podle všech zdrojů totiž bez španělštiny nemáme nejmenší šanci. No tak jo, nainstalovali jsme Duolingo a začali poctivě plnit s tím protivným zeleným ptáčkem lekci za lekcí. Jenže u mě sílil pocit, že slovíčka vyjadřující vztahy v rodině a pojmenování základních druhů ovoce, budou ta poslední, která potřebujeme. Rozhodla jsem se jít trochu víc do hloubky a v aplikaci Preply jsem našla lektorku španělštiny, která pocházela přímo z Kolumbie a velmi rozumných 180 korun na hodinu byla ochotná se mi věnovat. Bylo to dost vtipné, protože ona neuměla úplně moc dobře anglicky a zas tak moc se s tím nepatlala, prostě na mě mluvila a čekala, že se chytím. Musím přiznat, že jsem na cizí jazyky trochu tupoň. Slovíčka mi nelezou do hlavy, všechno mi dělá problémy si zapamatovat, ale s touhle holčínou to tak nějak šlo. Před odletem jsem s ní stihla odhadem deset lekcí a jsem za ně nesmírně vděčná. Protože to byla individuální výuka online, mohly jsme se zaměřit čistě na to cestovatelské minimum, měla jsem tedy v sešitě napsané fráze a otázky na jídlo, ubytování, hromadnou dopravu, barvy, číslovky a základní větičky nezávazné konverzace. Uměla jsem pár sloves, pár podstatných jmen, na gramatiku dlabu. Doplníme rukama nohama a anglicky a ono to nějak dopadne. Navíc stále žehnám moderním technologiím v podobě překladačů. Do mobilu jsme stáhli offline verzi překladače od Googlu a s tím jsem měla pocit, že jsme dostatečně jazykově připravení. Protože vy už teď víte, že jsme se bezpečně vrátili, tak taky víte, že jsme se asi nějak domluvili. V dalších kapitolách se můžete těšit na horké chvílky, které jsme díky naší neznalosti jazyka zažili, nikdy ale nešlo o život. Jediné, co mě dost mrzí, že jsme nemohli víc pokecat s místními, určitě by to bylo zajímavý. Ale i s takhle zoufalou jazykovou vybaveností jsme se toho spoustu dozvěděli, občas někdo uměl anglicky, často jsme komunikovali pomocí posunků a gest, ale někdy i z tohohle způsobu vznikly fajn rozpravy. Pro svou příští cestu na tenhle kontinent chci ale určitě umět španělsky aspoň o trochu víc, je to vlastně moc fajn jazyk, takhle v základu se mi nezdál ani nijak složitý, třeba s výslovností to mají na pohodu.

Mým dalším, trochu větším zdrojem obav před odletem, byla velikost a váha batohu. Musíme se na celou dobu sbalit každý do jednoho, který nesmí mít podle letecké společnosti víc než dvacet kilo. Tolik není ani žádoucí, protože ho budeme nosit pěkně na zádech všude, kam se vydáme. Takový maličký háček spočíval v tom, že já nikdy velký batoh na zádech nenosila. Maximálně tak do letadla, nebo z auta do hotelu. Nejsem žádná křehotinka, ale přece jen můžu taky zjistit, že mě z něj záda nesnesitelně bolí a nepůjde to. Co bychom dělali v takovém případě, jsem neměla nejmenší tušení. Danovi to v plné síle došlo podle mě až když jsem brečela druhý den našeho prvního většího výšlapu u řeky pod kopcem a bylo jasné, že toho mám plné zuby. K tomu se ale dostanu hned v některé z dalších kapitol.

Abych nebyla nezodpovědná úplně, chtěla jsem si nošení batohu vyzkoušet ještě před odletem. Vyrázily jsme s kamarádkami do Harrachova na víkend a já naplánovala výlet v okolí s tím, že holky půjdou nalehko a já si hodím na záda batoh se zhruba dvanácti kily, abych si to aspoň zkusila. Osud tomu ale nechtěl, prý ať si to pěkně užiju rovnou od startu na plno až v Kolumbii. V Harrachově jsem onemocněla a byla jsem nakonec ráda, když se doplázila s kabelkou do cukrárny. Tím bohužel moje pokusy o přípravu na chození s báglem skončily, na další nebyl čas ani příležitost.

Ale jinak přísahám, že jinak přípravy bereme vážně! Vždycky kroutíme hlavou, když horská služba zachraňuje nějakého troubu v keckách ze závějí na Sněžce. Jasně, že nebudeme chodit v žabkách po Jižní Americe.

O víkendu je v plánu horolezecký festáček v Ádru, tedy Mezinárodní horolezecký filmový festival v Teplicích nad Metují kousek od Adršpašských skal. Je to taková akce, na které se sjíždějí horolezci a další outdooroví nadšenci, v kině se promítají filmy, v parku jsou různé workshopy, večer koncerty, spí se ve stanovém městečku a prostě festival se vším všudy. Spousta značek prodávajících oblečení a vybavení na sport a do přírody tam má svoje stánky a mívají i super slevy.

Domluvili jsme se, že si dopředu v klidu promyslíme, co bychom tak mohli potřebovat doplnit do výbavy. Času dost, odjíždíme až v pátek ráno. Tak určitě. Ve čtvrtek zhruba kolem jedné hodiny ráno hraje Dan s mojí sestrou u mě doma na gauči nějakou hru na Playstationě s malým černokněžníčkem a střílejí po drakovi a mně to fakt nejde. Říkám si, že využiju místo toho čas a mrknu Juračkovi na blog. Je to zkušený fotograf, cestovatel a dobrodruh, kterého jsem poprvé pořádně zaznamenala právě před horolezeckým festivalem a baví mě jeho humor i přístup k výpravám do hor. Na svém blogu zveřejňuje seznam všeho, co všechno tak tahá na svoje expedice. Už jsem to zkoušela číst dopoledne v čekárně u zubaře, ale ten můj „zubovrtář“ je nechutně dochvilný a já stihla jen asi tři řádky. Dobrý, takže po deseti minutách u toho usínám. Ale stihla jsem zjistit, že s sebou Juračka nosí spoustu objektivů a fotografických serepetiček a pak tak zhruba jeden spacák, jednu karimatku, vařič a nějaké oblečení. Hm. Dan mezitím zahnal draka, tak jdeme spát. Mrkneme po nějaké další inspiraci v autě, cesta nám stejně zabere dvě hodiny.

Ráno samozřejmě totální chaos, vyrážíme bez snídaně a dokonce bez kafe. Ségra s Danem tím riskují život, já jsem totiž bez kafe mírně řečeno nevrhlá a nefunguje mi mozek, ani spousta společenských funkcí. V takovém stavu si rozhodně nikde nic nepřečtu, nic nenaplánuju a kdybych měla rozhodovat o nákupech vybavení, nakoupíme tak maximálně hrníčky na kávu a velký polštář. Nedá se nic dělat, z pečlivého plánování, strukturované představy a zodpovědného nákupního seznamu nic nebude. Necháme se inspirovat na místě, bude tam toho tolik, že nás určitě osvítl nějaký bůh dobrodružství a my nezapomeneme na nic.

Festáček nás úplně pohltí. Prošli jsme mezi stánky, ulovili super luxusní repelent za příznivou stovku. Usoudili jsme, že potřebuju sluneční brýle a ponožky a že se pro ně vrátíme. Jo a já řeším bundu. Nemám žádnou lehkou nepromokavou membránovku. Trochu průšvih. Ceny brutální i tady. Ze ségry najednou vypadne, že má jednu navíc. Ok, jedna mnohatisícová kulka mě těsně minula. Dan mlčí a říká, že on má tak nějak všechno. Jasný, tak coural po přírodě víc než já. Kupuju si ty brýle, na ponožky jsem zapoměla a už si za celý víkend nevzpoměla. Pak ulovím ještě lehoučkou naducanou péřovku za luxusní prašule a zdá se, že

máme hotovo. Mělo mi to být podezřelé. Dan najednou s ledovým klidem pronáší: Já ale taky nepromokavou bundu nemám.” Chvilku jsme si mysleli, že budou peníze na drona, ale teď to bude spíš těsně na Danovu bundu. Dokud mě nepopadne spásná myšlenka. Zavolat mámě. Mamka dřív pracovala pro výhradní zastoupení značky Mammut v Česku a má ještě nějaké zásoby oblečení. A vždycky říká, ať se neopovážíme si koupit outdoorové věci bez konzultace s jejím skladem. Svět se nediví, jasně, že má bundu i pro Dana. Paráda, karimatku, křesadlo a nějaký další drobnosti seženeme jinde, protože tady nemají přesně, co potřebujeme. Zato mají dost dobrý drinky.

Je dobré vědět, že když si chcete na tomhle festáku něco koupit, jdete si stánky projít ideálně hned v pátek. Logicky. Celý víkend se tam potácejí horolezci a jiní podivíni a všechno rychle mizí. Běžné velikosti, užitečné věci a výrazné slevy v neděli už těžko seženete. Určitě vás už nepřekvapí, že Dan u nedělní pohodové snídaně jen tak mezi řečí pronese: Jo a došlo mi, že nemám sandály.” Naprosto nepochopitelně dojdeme do stánku Rock Pointu, fakt milé paní oznámíme, že potřebujeme sandály v nejběžnější pánské velikosti a čekáme unavený leč hurónský výsměch. Ona prohlásí: Jasný, mám tu Keeny, pojd'te je zkusit.” Dan je obuje, já se bojím zeptat na cenu. Běžně jsou kolem trojky a výš. Bohužel mu nesedí. Šance, že by měli o velikost větší snad ani neexistuje. „Tak zkuste tyhle o půl čísla větší. Jsou za patnáct set, byla by škoda je tu nechat.” Padá mi čelist. A on má ještě tu odvahu se zeptat, jestli by je neměli v jiné barvě. Naštěstí paní dělá, že to vůbec neslyšela. Dan odchází v Keenech, svých úplně prvních sandálech v životě. Jak malý kluk si to šťastně štráduje mezi kalužemi.